

Regina ostrogoților

George Coșbuc

Jalnic vâjâie prin noapte glasul codrilor de brad,
Ploaia cade-n rezezi picuri, rezezi fulgerele cad.

În castelul de pe stâncă, la fereastra solitară,
Stă pe gânduri o femeie și privește-n noapte-afară.

Al ei suflet e furtună, noapte e gândirea ei -
Astăzi ea e pusă-n rândul celor mai de jos femei!

E regina ostrogotă! Dar în turn aici e roabă;
Lacrimile-n ochii palizi îi sunt singura podoabă.

În tăcerea din odaie-i intră cruntul Teodat,
Ea se-ntoarce tristă, blândă: - „Tu-mi ești rege și bărbat.

M-ai privit întotdeauna ca pe-o piedică din cale,
Pentru ce-mi ascunzi de-a pururi taina gândurilor tale?

M-ai închis aici în lanțuri; am răbdat în chip păgân,
Și mi-am zis: El are dreptul! Mi-e bărbat și mi-e stăpân.

Mi-ai ucis pe-ntâiul sfetnic și râdeai că lumea plânge
Când de barba lui cărunță spada ți-o ștergeai de sânge.

Și-am tăcut, zicându-mi iarăși: El a fost supusul tău,
De-a făcut vrun rău, tu, rege, trebuie să curmi ce-i rău.

Mi-ai luat apoi copilul să-l ucizi! și-am zis: e bine!
Tu-i ești tată și ai dreptul peste fiul meu ca mine.

Dar el nu era al nostru, el era al țării-ntregi,
N-ai ucis în el un rege, ai ucis un șir de regi.

Vii, acum trimis de alții, vii să scapi și de regina,
Teodat, îți temi domnia! O s-o pierzi, a cui e vina?

Am putut să fac revoltă, ori pe-ascuns să te omor,
N-am făcut-o, că mi-e milă! Nu de tine, de popor!

Tu erai un om de luptă, fără rang și fără nume,
Eu ți-am dat coroana țării, să te fac stăpân pe-o lume.

Și-acum asta-i răsplătirea ce mi-o dai? E tot atât!

Dacă moartea mea ți-ajută, vino, strânge-mă de gât.

Pe femeia pusă-n lanțuri n-o ucizi, că-i mișelie!
Pe regina ai tot dreptul s-o ucizi, că-ți e soție!"

Nobilă, cu ochi de flăcări, ea privește-n față-i drept,
Și, zicând, desface haina de pe tânărul ei piept.

Iar mișelul stă, se uită, dă apoi, și grabnic unda
Sângelui țâșni din rană; și-a căzut Amalasunda.

Și plecat peste cadavru, el cu ochi de idiot
A-nvârtit pumnalu-n carne să se scurgă viul tot.

A deschis apoi fereastra, și pe colțuroasa stâncă
Hohotind a-mpins cadavrul în prăpastia adâncă.

Surd vuia prin codri vântul, brazii se-ndoiau de vânt,
Urletul suna sinistru ca un urlet de mormânt.

Parcă negrele blesteme și le-amestecau haotic
Mii de glasuri, țara toată, tot poporul ostrogotic.

Teodat, tu râzi! Dar moarta cea lipsită de sicriu
Își va răscula poporul, să te sfâșie de viu!